

- 1) som eget initiativ till igångsättande av den revolutionära aktionen;
- 2) som svar på ett politiskt våldsgripande från höger eller vänster;
- 3) som svar på ett fascistiskt försök att tillvalja sig makten."

Vad gäller generalstrejkens ursprung citerar Bertrand Russell i sin bok "Vägar till frihet" (sid. 85, Stockholm 1919) ett utdrag ur Times för oktober 1910 och där det bl. a. står: "Det medel, varmed de (syndikalisterna) hoppas nå sitt mål, är storstrejken, en idé, som först framställdes av en fransk arbetare för omkring tjugo år sedan och godtog av den franska arbetarkongressen 1894, efter en våldsam strid med socialisterna, i vilken de senare blev slagna. Sedan dess har storstrejken varit den öppet erkända politiken, som följts av syndikalisterna, vilkas organisation är Confédération du Travail". Till detta har emellertid förf. i en fotnot fogad en uppgift om, att storstrejksidén första gången framställdes av en London-bo, William Benbow, en owenit, år 1831.

Men det var dock först under 1800-talets två sista decennier, som syndikalismen började blomstra i Frankrike och redan i början av 1900-talet hade rörelsen hunnit få både sin moderna form och en hel ideologi kring generalstrejkstanken samt tidskriften "Le mouvement socialiste" som främsta språkrör. Dess redaktör var Paul Lagardelle, som stod mitt emellan de två grupperna av teoretiker, i vilka den moderna syndikalismen sönderföll: å ena sidan de mera praktiskt inriktade Bonnet, Pataud, Poutier och Griffuelhes, å andra sidan Georges Sorel (1847—1922), som brukar anges som

fascistiska ideologier" och avslutning till generalstrejken utformar han också sin elitteori: "Alla arbetare har inte samma värde. Kampen skapar ett naturligt maktförhållande inom arbetarklassen: de djärva, de klassmedvetna minoriteterna träder fram och visar vägen. På detta sätt bildar sig genom urval en elit, som omfattar alla, som gent emot massan har ett högre värde genom handlingskraft, hängivenhet och intelligens." (Tingsten: "Den franska syndikalismen och dess inflytande på samtidens fascistiska ideologier", Fackföreningsrörelsen, 14/1 1938, sid. 33—34).

Den hårda kampen, som gör att teori och praktik blir ett för syndikalismen, föresvävar också Griffuelhes i hans utläggningar om generalstrejken. "Det egna målet skapar egna medel", säger han. (John Andersson: Syndikalismen, sid. 25, Stockholm 1936.)

Den hårda kampen, som gör att teori och praktik blir ett för syndikalismen, föresvävar också Griffuelhes i hans utläggningar om generalstrejken. "Det egna målet skapar egna medel", säger han. (John Andersson: Syndikalismen, sid. 15, Stockholm 1936.) "Endast genom sig själv kan arbetarklassen hoppas frigöra sig från ekonomiskt och politiskt beroende. Då den måste lita uteslutande på sig själv, så har den endast en väg att gå, den direkta. Från detta enkla faktum härstammar den revolutionära syndikalismens kampesteori som är den direkta aktionen. Den direkta aktionen betyder aktion av arbetarna själva, d. v. s. aktion utövd av de intresserade. Genom den direkta aktionen skapar arbetarna sin egen kraft, besluta att utan andras hjälp frigöra sig själva."

Trettio silverpenningar

För trettio försilverade penningar sålde vi våra väktartimmar våra nätter på de lyssnande haven våra möten med de svepande fyrrarna.

Vi steg i lönetabellerna höll banketter med allmän vantrivsel hade brasafnår med enskild trivsel knäckte nätter och köpte tomt.

Men djupt inom oss bryter sig förrödda hav mot övergivna kuster. Djupt inom oss går mistade skepp genom Nordsjöns dånande vintersäck mot Galapagos svidande horisonter.

ROLF REMBE.

Arthur J. Jacobsson

På djupt vatten

RATTFANGAREN I LONDON

Jag anländer lyckligen till Baltimore, slog ner mina bopärlor hos Mrs. Brown och började åter söka efter hyra. Äntligen lyckades jag få ett jobb och mönstrade ut som eldare på en amerikansk ångare vid namn President Garfield. Den skulle gå till London. Det var inte utan, att jag var en smula led på dessa trakter av jorden och jag riktigt sukade av välbekant inflyttningen att få komma tillbaka till gamla Europa.

Det var en bra båt, jag trivdes förträffligt och ämnade vist mig minst två år i första taget. Det var väl därför mitt onda öre styrde om, att jag blev avvisad på alla fall.

I tjock dimma löpte vi in i Thames; men hann inte längre än till Chatham, då det hände. Ångaren och misthurar vräddes i alla riktningar och för varje sekund gick fartyget försiktigt upp för floden. Ingen kunde säga hur det gick till, men plötsligt dök en utgående ångares grå skrov upp fram

27. för oss. Ångsirenerna tjöt som vansinniga, men kollisionen var oöndviktig. Skälvanade från för till akter studsade de bägge fartygen ifrån varandra endast för att — denna gång mildare — åter drabba samman, varefter de gled isär. Det blev en förfärlig villervalla. Skrik, svordomar och kommandorop korsade varandra. De som befunno sig på benen blev kullslagen som kuglar vid sammanstötningen. De som hade frivakt och låg och sov i sina kojor, kastades halvvägs ut på decket och kom yrakna, i bara skjortan, tumlande ut på det kalla decken. Klockan var ungefär halv tolv på natten. Den andra ångaren försvann i dimman och mörkret.

Vi hade fått hela bogsidan intryckt och det tog ej många sekunder förrän det hemska ropet: "All hands on the deck! Save your lives boys!" (Alla man på deck! Rädda edra liv pojkar!) skallade genom den våtkalla natten. Vi hann få ut ett par båtar och utan att ett enda människoliv skulle gå förlorat kom vi klara från fartyget, vilket ögonblicket vände stäven i vädret och saktis sjök med ett sukande låta.

Vad jag frös denna natt, där jag satt i bara skjortan, medan vi rodde omkring för att söka på land utan att våga oss i närheten av de båtar som tjöt litet varstans i dimman! Vi hade endast att stå mycket som möjligt hålla oss ur deras kurs för att

inte på nytt bli påseglade. Äntligen fick vi rätt kurs och nådde land. Ett samhälle låg aldeles intill platsen där vi tog land; vi kunde visserligen inte se det i tjockan, men kom i alla fall rakt på det. Här fick vi mat och husrum och de av oss som var alldeles nakna erhöles också en del klädesplagg, varpå vi dagen efter reste in till London. Konsulatet köpte kläder åt oss, dessutom fick var man, om jag minns rätt, tre pund i kontanta pengar.

Jag hamnade i ett sjömanslogi på Surrey-sidan och var enfaldig nog att lämna värden mina tre pund till mat och husrum... som jag trodde. Följden blev naturligtvis, att efter två dagar kom den gentlemannen och meddelade mig, att pengarna var slut. Jag såg som ett levande frågetecken. Vad ville detta säga? Tre pund på två dagar! Med ett älskvärt grin förklarade han, att pojkarna fått några runder bier och whisky på min räkning för att dricka min välkomstkål. Jag var ännu ej så van vid dessa sjömanshajar och deras metoder utan fattade eld. Jag upplyste honom, att dessa tre pund var allt jag ägde i denna världen och ville han bjuda "pojkarne" på välkomsthögare, fick han vara så god betala dem själv. Slutet på visan blev, att jag åkte ut och det med snälligt hjerta.

Nu följde en bedrövlig tid. Jag ströövade omkring i flera dygn i jättemetropolen utan att äga ett enda öre på fickan. Jag gick och gick utan att

national, som bildades i Berlin 1922 och fick samma namn som första internationella, alltså Internationella Arbetar-Associationen, säger i sin principförklaring: "Sitt högsta uttryck finner den direkta aktionen i den sociala generalstrejken, i vilken syndikalismen samtidigt ser inledningen till den sociala revolutionen."

Den socialdemokratiska internationella har dock endast erkänt tanken på generalstrejk vid reaktionära kuppförök och odemokratisk lagstiftning — man har med andra ord tagit avstånd från generalstrejken i revolutionär mening, alltså generalstrejken som ett medel för socialismens genomförande.

Semesterbrev från Bergslagen

Det var med en härlig känsla av befrielse man steg ut genom fabriksporten den lördag semestern började. Från stämpelklockor, buller och jukt i fjorton dar... Nu var det bara att cykla hem och göra sej i ordning för resan uppåt Bergslagen. Men man fann snart att juktet inte släppte sitt grepp om en. Det hängde på några få minuter att jag inte skulle hinna med taget. Man hann bara slänga upp portföljen på bagagehyllan, sen gick taget.

Först Sundbyberg och tätbebyggda villasamhället. Sen Åkrar, gårdar, bhässaor, betande kor och vinkande barn utanför stugorna. Allt ser mäkta idylliskt ut till det yttre, men hur mycket slit och strävan, sorgor och bekymmer kan inte döjas bakom en röd liten stugas inbjudande fasad?

Under det läset rusar iväg uppåt Bergslagen genom Mälardalen trängs man i kupéns korridor. Det är fullt med folk överallt — semesterresande på väg bort från huvudstaden.

Stipendier för alkoholforskning

Svenska läkarnas nykterhetsförening har vid styrelsesammanträdet den 20 april 1950 ur Nils Jönssons i Brösarp

Första anhalt var i Köping. Jag köp

ha den ringaste aning om var jag befann mig i denna myrstack. Jag ryser än i dag vid tanken på denna min första bekantskap med London. Hur väl jag minns denna gråkalla morgnår, då jag efter en genomvakad natt med värkande lemmar ströövade omkring på grönsakstorgen för att i avskrädhögarna leta efter smörter och dylikt att stilla min gnagande hunger med.

Att gå till konsulatet kunde inte gärna komma ifråga. Den amerikanske konsulin skulle ha sparkat ut mig, och den svenska... nej, jag aktade mig. Jag hade inte ett enda papper som intygade, vem jag var, och utan den saken var det lönlöst att försöka. Papper, klara papper skall det vara, om man skall bli hjälpt på ett svenskt konsulat. Så var det i varje fall på den tiden. Och vad värre var: jag hade ju rymt från ett svenskt fartyg i Australien!

Hur otroligt mycket smuts, nöd och elände jag fick skåda denna tid då jag sökte mig till nattmissioner, stationernas väntsalor och dylikt. Dit drog sig ju helt naturligt stora skaror mystiska existenser av bägge könen, som alla var i samma predikament som jag. Man kunde där, om det ville sig väl, stjåla sig till någon timmes sömn utan att behöva frukta och få känna en polismanns tunga näve på axeln. Det var en av dessa Londons tusentals

(Forts.)

sta på sin tid. Men Skinnskatteberg så frammaroch tack v stri: sågerk med 120 kolnigar samt ten nyb fabriken, som nyli År betaren. Det samhälle i en vacke När busen surrar fra Vetterkoga lyser de villorna emot oss på Nedre Wetteren. Och herrgårdssfasaden reser sitt torn högt över en bakgrund av gröna

Vid stationen träff kamrat från Bergslagen massaved från Bergslagen honom om jag får Baggå. Joda, det möt

Så här det av genom förti Godkänna by till vägen till Baggå bro ligger baks hus, som äges av bakom skogsägarna till mils väg härifrån Hultevorna, som blev rik Hultevostrejken 1918, gången man blev bef formlistiska organisa stråmskötter när det ått syndikalismen. När de fanns ingen annan platsen än L.S. Men en del bildades en avdel dustriarbetarförbundet bröt strejken och efter L.S. erkänna sej slaga fick återgå på de gamla kon blockaden för ny den visade sej synnerl 56:an dog sedan den men Hultebo L.S. levde i dag. Gruvorna lade världskrigets slut; ja litten för att en bryt sej under a. k. norma

Bilen fortsätter upp len. Björkchagar, grä dalbottnen, där i Fie flyter fram mellan smär. På båda sidor. Till vänster ovanför gångtjuter som man teobegravorna när vi som smeddåring under gets sista år. Över timmas väg att gå o kl. sex...

Till höger nedanför kräfta blåsa ligger väkte upp. Och de förbi Baggå skola, de uppväxtaren. Nu li aktinuer över den t mycket att minnas leringen, katekespluss läsan på godtemplet ura. Här på skogs högg hövades om jag tusan glömmar man

Baggå bruk är driften har redan på gårdens var under h för ryttas krigstidn Sverige.

Så är vi de framme New kyrka. Av